

VÄGEN TILL EKHÖJDENS E-KULL...

Det började redan sommaren 2004 när vi tyckte Fixa och hennes kullsyskon var riktigt bra arbetshundar, samarbetsvilliga och outtröttliga i arbete. Det upptäckte jag inte minst på Skövdes räddningshundförarutbildning där Fixa gjorde ett fantastiskt jobb. Men vi bestämde oss för att vänta minst ett år med tanke på att vår minsta dotter Wilma annars bara skulle vara 2 år vid valparnas planerade ankomst. Således blev det sommar 2005 och vi registrerade vårt kennelnamn hos SKK och gick in i "leta-hanhund-perioden" på allvar. SKKs databas och Genetica Lathund vreds och vändes på och till slut hittade vi en kull som vi tyckte passade utmärkt. Vi tog kontakt med flera av hundägarna och beslutade oss för att använda Rissies Rickie. I väntan på Fixas löp vårvintern 2006 lånade vi hem Rickie i januari så att de skulle få bekanta sig med varandra och de tycktes trivas alldeles förträffligt ihop.

Lååångt senare, d.v.s. i februari började Fixa äntligen löpa och vi åkte åter till Klippan och hämtade Rickie. Vår gamle hane, Fixas pappa Busther fick vackert flytta hem till Fixas systers matte och husse, Tina och Jonas samt deras lille son Markus under tiden. Busther skulle troligtvis ha synpunkter på vårt val av kavaljer till dottern Fixa och inte låta dem kuckelura ifred. Med det lugnet som var i huset kan man ju verkligen undra om det var en löptik och en hane som gick omkring tillsammans. Men så äntligen efter en vecka började Rickie visa sitt stora intresse för Fixa och det var inte obesvarat. På lördag förmiddag var parningsleken i fullgång men det ville sig inte riktigt. Rickie har en stålplatta i ena frambenet efter en fraktur sedan flera år och kunde helt enkelt inte hålla sig uppe på Fixa och även om hon försökte backa in under honom lyckades de inte fullfölja parningen. Detta inte var helt oväntat så vi hade förberett en veterinär om insemination, fast inte under en helgen... (fast det är ju alltid under helger eller nätter det händer saker med våra djur). Så på söndag kväll kom han hem till stan och in till kliniken så att inseminationen kunde genomföras. Vi gjorde även en andra på "alla hjärtans dag" så det måste väl bli valpar trots att det bara är 50% av utförda insemineringar som lyckas. Efter fyra oändligt långa veckor, "vänta-på-ultraljud-perioden" och uppgödande av Fixa gjorde vi ultraljudet på henne samt undersökte Busther hos samme veterinär. Busther hade under denna tid tappat matlusten och börjat bli riktigt gammal, det gick väldigt fort. Under julhelgen var han ju med oss upp i Dalarna och ute på skidturerna utan bekymmer. Ett vakuum uppstod, snart ingen Busther mer och inga valpar i Fixa. Inte en enda som skulle kunna ta Busthers plats i vårt hem.

Efter några dagar började så tankeförmågan ta fart igen. Fixas syster Freja brukar ju löpa efter Fixa och vi har ju tidigare diskuterat med hennes matte Sofie om att låna Freja för en valpkull. Ett telefonsamtal sen onsdagskväll resulterade i progesteronprov för Freja på torsdag förmiddag eftersom hon hade löp sådär 14 dagar, Lars-Anders, Fixas uppfödare kom hit med en Enya som varit på semester hos dem i Vårgårda och skulle hem till Skåne, att jag satte mig i bilen efter jobbet med Enya och Busther i bilen och körde till Tina och Jonas och lämnade av Busther, vidare till Värnamo och hämtade upp

Freja, vidare till Klippan där Enyas matte mötte oss hemma hos Carita med Rickie, bytte ut Enya mot Rickie och körde hem till Mölndal. Vilken logistik! Och Rickie han måste tro att Mölndal är himmelriket! Här finns det tydligen alltid löptikar som man får vara med. Och Fixa tycktes inte bry sig ett skvatt om att han föredrog syrran denna gång, hundar är definitivt inga monogamier. Sedan var det bara att vänta på progesteronvärdet under fredag förmiddag. Hmm... 64, det är väl i högsta laget men parningsvilligheten var det ingen brist på hos någon av hundarna så vi körde till kliniken och mötte vår underbara veterinär som ställer upp på sina lediga dagar. Konstigt, är det inte helg så är det ledig dag för den specialist man behöver! Insemination genomförd, om än med vag förhoppning att det skulle ta sig, det var ju trots allt väldigt sent i löpet. På lördag var det bara att köra varvet runt igen för återplacering av alla hundar. Men med vackert vårvinterväder i Småland och en ny parad tik så blir det en riktigt trevlig biltur.

I början av denna långa "vänta-på-ultraljud-perioden" fick vi ta bort Busther. Nackdelen med att ha hund är att man inser vid det här tillfället hur oerhört kort ett liv är. Det gäller att leva här och nu.

Hur som helst kom vi ut i spårskogen en dag med återstoden av familjen. Det kändes otroligt tomt. Inte en gång till utan två hundar var Gunnars kommentar och jag kunde bara instämma. Intresset för Malinois som funnits ett par år i huset fick börja undersökas på allvar. Vi hade inte så stora förhoppningar om att det skulle bli några riesenvalpar denna gång heller med tanke på progesteronvärdet.

Fyra veckor, äntligen, en biltur till Värnamo och hämta Freja för att göra ultraljudet, man vill ju gärna ha "sin barnmorska" under hela "graviditeten". Men inget under hade skett, inga valpar i Freja, bara en hund i vårt hus dock numera en vuxen Fixa.

Och än mer vuxen fick hon bli eftersom vi tre dagar senare fick hem en liten "guldvalp", en liten Mallekrafts C'Chili. Äntligen ordning i familjen igen om nu kan kalla det ordning när man har en valp i huset. Husse på golvet i det mattlösa vardagsrummet, alla skor på "hatthyllan" etc.

Så var det då bara att invänta sommarens Riesenläger och därefter gå in i "leta-hanhund-perioden" igen för att få till en höstkull. Men rackans hund... tik, börja löpa några veckor tidigare än vad vi planerat! Att finna en hanhund som är testad och klar för parning gör man inte då löpet redan börjat så vi pratade med Carita om att pröva med Rickie en gång till, tredje gången gillt! För om man verkligen vill något brukar det ju lyckas till slut om man är ihärdig. Det blev således inget Riesenläger utan en lyxsemester hos familjen Johnsson, Gunnars syster, i Hästveda. Strategiskt att ha en syster med stor gård mitt emellan hanhund och inseminationsklinik som har öppet mitt i semestertider!

Efter ett antal progesteronprov, nu ska det göras riktigt vetenskapligt, inte bara lita på hundarnas egna naturliga signaler, var det dags för parning (det vetenskapliga progesteronvärdet stämde alldeles förträffligt med hundarnas beteende) Tyvärr hade

väl Rickie blivit lite i äldsta laget så sperman höll väl inte riktigt den kvalitet man skulle önska vi en insemination, men skam den som ger sig. Gör man inget så blir definitivt inget, men det hjälpte visst inte denna gång heller visade det sig på ultraljudet.

Då var det bara att gå in "leta-hanhund-perioden" igen, omgående, d.v.s. i första fasen försvinna in i Internetvärlden. OM det nu var hanhunden det berodde på... de har ju varit två om saken. Fast kanske tre i det här fallen, "teknikens under" också, fast något under inträffade ju inte. Men för att utöka möjligheterna så vaccinerade vi våra hundar så att vi skulle kunna åka till Tyskland för parning. Vi insåg dock att tidplanen var tajt lite för detta. Fixa skulle nog behöva vänta lite längre än vanligt på sitt löp om prov och dokument skulle bli klara före utlandsresa. Stärkande för avelsnerverna under "leta-hanhund-perioden" var att Freja fick en kull höstvalpar. Så hittade vi då en hanhund, mycket bra MH på hela kullen, mycket bra hälsa, mycket yngre, mycket närmare, mycket trevlig, mycke'.... RISSIES AYK.

- För jag har himlen runt hörnet...